Risale-i Nur’la imana hizmet

“Arş-ı kanaat oldu behişt-i gına bize, Biz etmeyiz zemin-i müdaray-ı ol emin, Mansıpların makamların en bülendidir. Hizmet-i iman ile asayiş ve saadeti temin.” (Divan-ı Harb-i Örfî)

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri bize her zaman “İhlâs, Uhuvvet ve Meyve’nin dördüncü meselesini” okuyarak buna göre hareket ve hizmet etmeyi tavsiye etmektedir. Aynı dâvâya gönül veren, mütesanit bir cemaatin fertleri bir araya gelerek imânî meseleleri okumaları büyük bir feyiz kaynağıdır.

Risale-i Nur’un sohbet ortamında okunması, her şeyden önce yüce Allah’ın emri olan “Oku!” fermanına en güzel bir şekilde imtisal etmektir. Risale-i Nur’u okumak dünyanın bin bir çeşit karmaşık olayları içinde daralan ve sıkılan akıl, kalp ve ruhları Kur’ânî mesajlarla rahatlatmak ve geniş ufuklar açmak ve yaratılış amacına yönlendirmektir.

İman dâvâsı “bu cihan harbinden ve hâkimiyet-i âmme dâvâsından daha büyük bir dâvâdır.” İmana, ihlâsa ve uhuvvete ihtiyacımızın olmadığı bir zaman var mıdır? Bu sebeple Zübeyir Ağabey “Her gün on sahife okuyan kendisini muhafaza eder, yirmi sayfa okuyan hizmet eder” demiştir.

Bir kitabı okumak ayrıdır, ezberlemek ayrıdır, anlamak ayrıdır. Anlamak, derinliğine vakıf olmak, konunun derinliğine inmek de tamamen ayrı şeydir. Yüce Allah Kur’ân-ı Kerim’de avama hitap ettiği basit gibi görünen ifadelerinde çok mühim hakikatleri gizlemiştir. Bu hakikatler ancak dikkatli bir okuma ve derinliğine müzakere etmekle anlaşılabilir. Risale-i Nur Kur’ân’ın tam bir tefsiri ve bu asırdaki tam bir âyinesi olduğu için en iyi anladığını düşündüğümüz basit hikâyelerin içinde bile pek çok küllî hakikatler gizlenmiştir. Bu hakikatler ancak “anlayarak, kabul ederek, ihlâslı bir şekilde okumakla” anlaşılabilir.

Bediüzzaman “sehl-i mümtenî” şeklinde yazdığı “Küçük Sözler” isimli eserin ilk sekiz hikâyesinde pek çok hakâıkı anlatırken bu hakikatlerin bir kısmını kendisi tabir etmiş “Geri kalanını sen istihrac et” diyerek okuyanı düşünmeye, anlamaya ve bir kısım hakikatlere ulaşmaya davet etmiştir.

Bir kitapta aranacak en güzel vasıfların başında ufuk açıcı olması ve ilham verici olması gelir. Risale-i Nur’da bu özelliğin en mükemmeli vardır. Bu nedenle önceden Melâmi Tarikatı şeyhi olan Denizlili Hasan Feyzi Yüreğil, Risale-i Nur’u okuyunca “Güzel oku! Her zerrede coşkun birer mânâ var. / Derd ehline bu manada canlar sunan edâ var!” demiş ve tarikatı, müritleri bırakarak Risale-i Nur’a talebe olma yolunu seçmiştir.

Evet, Risale-i Nur'a talebe olmak hak bir tarikatın şeyhi olmaktan daha yüce ve daha makbul bir makamdır. Bunu ancak "İmanın değerini bilen", "İman hakikatlerini anlayan" ve kalbi halkın rızasından geçip Hakk'ın rızasına talip olanlar anlayabilirler. Hasan Feyzi Yüreğil, Ahmed Feyzi Kul ve Mehmed Feyzi Pamukçu gibi âlimler ve hak aşıkları anlayabilirler... Her şeyden vaz geçip iman hakikatlerini neşreden Risale-i Nur'a talebe olurlar.
Hasan Feyzi Yüreğil yine bir şiirinde "Altıncı Sözün aldı tüm fiil ve sıfatı / Verdim de arındım ona hem zatı, hem hayatı" demekte ve "Dahi nezrim bu ki canım sana kurban olacak" diye canını bu hizmetin hadimine kurban edecek ve Bediüzzaman'ın zehirlenmesine dayanamayarak Bediüzzaman yerine vefat edecektir.
Risale-i Nurlar öyle eserlerdir ki ondan sadece akıl değil, kalp, sır, ruh ve duygular istifade ederler. Sade bir şekilde okunması dertlere deva, ruhlara gıda ve kalplere şifadır. Dinleyen manasını anlamasa da istifade eder. Yeter ki okuyan ihlâsla okusun. Risale-i Nur'u "Biliyorum" diye okuyan ve kendini muhtaç görmeyen anlayamaz ve istifade edemez. Biliyorum demekle istifade yollarını kapatmış olur. Bunun için Zübeyir Ağabey, "Risale-i Nur'u başkası için okuyan istifade edemez, tenkit için okuyan istifade edemez; ancak nefsi için okursa istifade eder" demiştir.
Risale-i Nur'la imana ve Kur'ân'a hizmet etmek isteyen önce kendisine okumalı ve istifade etmeli, sonra başkalarının okuyup istifade etmelerine çalışmalıdır ki hizmet edebilsin. İnanmayan inandıramaz, anlamayan anlatamaz ve istifade etmeyen de istifadeye vesile olamaz.

24 Ocak 2012, Salı